

Zondag 10 januari 2016 Verschijnt God ook bij ons?

Lezing: Lucas 3 : 1-3, 10-22

Officieel heet deze zondag de 1^e zondag na Epifanie. Vorig week hebben we de epifanie – de verschijning van Jezus in onze wereld gevierd met de wijzen, die achter de ster aan de weg vonden naar het kindje in de voerbak.

En de epifanie van Jezus in onze wereld gaat verder. Jezus verschijnt op veel meer plaatsen. Wat voor het eerst gebeurde in de donkere kerstnacht dat het licht van Christus verschenen is in onze wereld, dat krijgt nog een aantal zondagen de nadruk.

In deze zondagen na Kerst vieren we dat Christus verschenen is als licht in onze wereld. En we lezen daarbij vooral de verhalen die over Jezus' eerste verschijnen gaan in onze wereld.

Na het bezoek van de drie wijzen horen daar ook bij het bezoek van de 12 jarige Jezus aan de tempel, zijn doop door Johannes en het eerste wonder op de bruiloft van Kana.

Zo hebben de eerste zondagen na het kerstfeest nog de feestelijke witte kleur.

Maar hoe tegenstrijdig lijkt dat met hoe we deze dagen hebben beleefd. Met zoveel angst en geweld. Met ook zoveel mensen die op de been komen om te laten zien hoe belangrijk zij de vrijheid vinden waarin wij leven.

Dan voelt het bijna onbenullig om het nog te hebben over de verschijning van het Licht. Bijna, zeg ik.

Want misschien is het ook wel goed om hier in deze morgen bij elkaar te zijn en met elkaar te ontdekken dat er meer over onze wereld te zeggen valt dan al dat geweld en die vijandigheid.

Dat we hier bij elkaar zijn gekomen om met elkaar te vieren dat wij ons willen laten inspireren door het leven van Jezus, zoals we dat horen in het evangelie.

Zoals al eerder gezegd vieren we in deze tijd de zondagen van Epifanie, de zondagen van het verschijnen van God in ons midden en dan lezen we de verhalen over de zogenoemde eerste verschijningen van Jezus op aarde. Zo is God in Jezus aan ons verschenen.

Maar hoe zal God in onze dagen aan ons verschijnen?

Wat zou het toch goed zijn en inspirerend als we ook in onze dagen zouden kunnen vertellen over een verschijning van God in deze wereld.

Stelt u eens voor dat we zelf zo'n ervaring zouden hebben. Alsof we even door God worden aangeraakt? Dat God als een glimp van licht in ons leven verschijnt.

Dat zou toch geweldig zijn?

Zou dat betekenen dat we dan nooit meer hoeven te twifelen aan het bestaan van God?

Zou het betekenen dat we dan ineens snappen wie God is?

Betekent dat dat we dan ineens weten hoe God zich openbaart?

In de schriftlezing horen we van een wel heel bijzondere Godsverschijning.

Jezus wordt gedoopt en hij ziet een duif neerdalen die symbool staat voor de vervulling met de Heilige Geest. En Hij hoort daarbij de stem van God.
En dat niet alleen, die stem zegt ook nog 'Jij bent mijn geliefde Zoon, in Jou vind Ik vreugde'.
Dat is wel epifanie ten top.

Er zijn voor en na Jezus veel mensen geweest die ook Godservaringen hebben gehad.
Niet precies dezelfde, natuurlijk niet, geen mens is gelijk en geen van ons heet Jezus van Nazareth.
Maar in de loop van de eeuwen hebben mensen mystieke ervaringen gehad, bijvoorbeeld: een ervaring dat je deel uitmaakt, opgaat in het grote geheel, in het gevoel dat alles met alles verbonden is.
Mensen hebben openbaringen ontvangen, boodschappen.
Mensen hebben bijna-dood-ervaringen gehad, waarbij ze iets hebben ervaren van een goddelijke liefde waarin ze werden ontvangen na hun overgang uit het leven.
Je zou dat ook misschien wel een Godservaring kunnen noemen.
Betekent dat dat al deze mensen na hun ervaringen van al hun twijfels en vragen af waren? Voor sommigen geldt dat wel degelijk.
Maar, zeker niet voor iedereen. Mensen kunnen soms tientallen jaren worstelen met een bijna-dood-ervaring.
Omdat ze het zelf niet kunnen geloven, wat ze hebben meegemaakt.
Of omdat ze er niet over durven te vertellen, bang om niet serieus genomen te worden.
Of omdat ze de ervaring zo intens en bijzonder vonden, dat ze er nauwelijks woorden voor kunnen vinden.
Of omdat ze soms wel een richting voelen om hun verdere

leven te gaan, maar dat dat elke dag opnieuw een zoeken betekent / hoe daar handen en voeten aan te geven.

Wat is het dan met epifanie, met een Godsverschijning, een Godservaring?

Wat maakt dat zo bijzonder?

Wat maakt dat we dat misschien ergens allemaal wel zouden willen?

Raakt het niet ergens aan een verlangen diep in ons?

Een verlangen naar contact met God?

Een verlangen naar innerlijke rust, naar innerlijke vrede en harmonie?

Een verlangen gevoed te worden door die bron van liefde die God is?

Mensen verlangen naar een intensere relatie met God, maar God schijnt hun oneindig ver. Ik denk dat wij in ons verlangen naar God soms al een spoor van God in ons hart kunnen waarnemen.

En dat spoor kan misschien /eens/ tot een ervaring van God leiden.

Verlangen naar God.

Maar misschien herkent u dat helemaal niet zo bij uzelf.

Dat komt ook lang niet altijd zo concreet aan de oppervlakte.

Het zit vaak verpakt.

Gewoon, zou ik bijna zeggen, in het druk zijn met van alles.

In ons dagelijks leven, in ons gezin, onze familie, de zorg voor anderen. Zoveel dat ons in beslag neemt.

En misschien zit dat diepe verlangen soms ook wel verborgen in allerlei onvrede, die we in ons leven ervaren.

Dat het in je relatie niet goed loopt, dat je elkaar niet kunt bereiken.

Of onvrede in je werk, wanneer je het gevoel hebt dat je niet tot je recht komt, niet serieus genomen wordt.

Of juist onvrede omdat je bent ontslagen, dat er geen baan meer lijkt te zijn, niemand op je zit te wachten.

Zoveel onvrede in ons dagelijks bestaan.....

En ook in onmacht kan dat diepe verlangen naar innerlijke vrede zitten: onmacht bijvoorbeeld wanneer je mensen ziet die hulp nodig hebben, terwijl jij niet in staat bent het te geven. Onmacht bij het zien van al die verschrikkelijke beelden, onmacht wanneer jijzelf of iemand in je omgeving door ziekte zo'n ander leven krijgt.

En in die onmacht, in die onvrede juist dan kunnen we misschien wel zo verlangen naar een verschijning van God in ons leven.

Het verlangen naar God, naar innerlijke kracht en zachtheid – Ik denk dat veel mensen het uiteindelijk wel herkennen.

Misschien met andere woorden omschreven – dat doet er niet zoveel toe.

Of al dan niet in andere verlangens verpakt, hunkeren veel mensen ernaar God/het goddelijke te ervaren in hun leven.

Om zo te voelen dat zij er mogen zijn zoals ze zijn.

Dat ook zij schepsel van God zijn.

Dat ook zij gedragen worden in zijn liefde.

Een Godservaring zou die bevestiging kunnen geven.
Maar ja, zo'n Godservaring als Jezus heeft, klinkt voor de meeste mensen als onbereikbaar.
Dat Jezus zo'n ervaring heeft – ja logisch.
Maar wij?

Wat me opviel in de schriftlezing, is dat Johannes de Doper zegt: “ik doop met water, maar Jezus zal dopen met de Heilige Geest en met vuur.” Dopen met vuur?
In de meeste mensen brandt een vuurtje dat in sommige situaties hoog kan opblaaien.

Agressiviteit, driften in de mens – ze kunnen hoog opvlammen. En hoe vaak horen wij niet wat dat teweeg brengt.
Gevoed door onmacht, frustratie, prestatiedrang, stress, opgejut door anderen kan een mens dingen doen waar hij of zij later spijt van heeft.

Er is ook een ander vuur in de mens.
Dat zou je het goddelijke vuur kunnen noemen.
Het vuur van de geestdrift, de hartstocht, de gedrevenheid.
Met andere woorden: het vuur dat wordt opgestookt door verlangen, het verlangen naar een goddelijke ervaring.

Jezus doopt met de Heilige Geest en met vuur. Die combinatie.
Dat vuur heeft, denk ik, alles te maken met het goddelijke vuur dat in ieder mens al aanwezig is.
En dat kan aangestoken, angevuurd worden.
Het is een vuur waarin je Gods aanwezigheid kunt herkennen.
Het is een vuur dat ons aanspoort en inspireert, ontroert bij tijd en wijle.

En ik geloof/wil blijven geloven dat we dat goddelijk vuur op
zoveel plaatsen kunnen vinden.
Zo verschijnt God misschien wel in de glimlach van een mens
die we ontmoeten.
Of in een gesprek waarin je je echt even gezien, gehoord voelt.
Met al je vragen en verwachtingen.

Als je ziet dat mensen zich met hart en ziel inzetten voor een
ander, een naaste die op hun weg verschijnt.

Ik ben ervan overtuigd dat ons verlangen naar Gods ervaring
een antwoord krijgen kan,
een antwoord, een verschijning van God waarop we eigenlijk
niet bedacht waren, dat we niet verwacht hadden.

En misschien verschijnt God ons wel,
als wij elkaar hier ontmoeten

En met elkaar vieren dat Gods Geest in ons leven kan
verschijnen en telkens met ons een nieuw beging maakt.

Dat het zo moge zijn.